

In gesprek met echte Reuselnaars

Door Thijs van der Zanden

Toen boeren bé ons nog hun péérd lieten beslon en dan bé ut smidsvuur unne mop vertelden mochten wij dé nie hurren van onze pa en ons moeke. Ja, ze hon ut goed mee ons vur!

Juni 2007, Jan, Riek, Frans en Wim de Kroon vertellen honderduit over de goede oude tijd die ze met hun ouders beleefd hebben. Nol Duis, de man van Riek luistert mee.

Opoe Elisabeth Leermakers uit Middelbeers, omstreeks 1940. Let op haar prachtige Kempisch hoofddeksel.

Aan het woord zijn de broers Jan, Wim, Frans en zus Riek, vier van de elf kinderen van de uit Middelbeers afkomstige Reuselse *smed* Harrie de Kroon en zijn vrouw, de in Eersel geboren Kee Bierens.

Grootouders

Opa Willeke de Kroon en opoe Elisabeth Leermakers hadden een voor die tijd middelgroot gemengd boerenbedrijf in het centrum van Middelbeers, gelegen aan een zandpaadje van de Hertog Janstraat. Onze pa was de 2de oudste zoon van hun gezin dat uit 8 kinderen bestond. Zoals dat in een Kempisch dorp in die tijd betaamt, nam bij hen het katholieke geloof een belangrijke plaats in. Dat zal er ongetwijfeld toe hebben bijgedragen dat hun oudste zoon Jan, frater Nicolaas werd. Bovendien werden 2 van hun dochters non. Onze tante *nonnekes* hadden de klooster-namen zuster Basilia en zuster Sebertha.

Al op lagere schoolleeftijd was onze pa regelmatig te vinden in de plaatselijke smederij van *smed d'n Dommel* (Jan van

Dommelen). Deze smederij stond in de buurt van zijn ouderlijke boerderij. Hij kwam graag bij *d'n Dommel*. Hij leerde daar als hulpje de kneepjes van het vak kennen. Vooral het paarden beslaan trok hem aan. Opa had al gauw door dat het boeren voor onze pa niet was weggelegd. Na zijn lagere schooltijd zei hij daarom tegen hem: "*Go mèr bij den Dommel werken want gé zèt toch te lomp om te boeren*". Hij heeft er tot ongeveer zijn 25ste jaar gewerkt en werd er een volleerde hoefsmid. Het gevolg was dat ome Piet, de volgende broer in de rij, opa op de boerderij in Middelbeers opvolgde, vertelt Riek.

Na zijn leerschool bij *d'n Dommel* ging onze pa werken bij *smed* Colsters in Eersel. Op het Hint daar diende, in een van de cafés, Kee Bierens, een van de 15 kinderen van *Péérke* Bierens. In dat café kwam onze pa ook wel eens en liet er een oogje vallen op de in zijn beleving aantrekkelijke Kee. Blijkbaar was het wederzijds want al gauw kregen ze verkering.

De kinderen, kleinkinderen en aanhang van opa Willeke de Kroon en opoe Elisabeth Leermakers in 1943. We herkennen de tante nonnekes zuster Basilia en zuster Sebertha en ome frater Nicolaas.

In Eersel waren in die tijd de jonge vrouwen meestal moderner gekleed dan de dames uit het naburige Middelbeers. Wanneer onze pa en ons moeder bij de familie in Middelbeers op bezoek gingen wisselde ons moeder onderweg haar witte kousen gauw om tegen een paar zwarte. Witte kousen was uit den boze bij opa en opoe in Middelbeers, vertelt Wim.

Smederij in Reusel

Onze pa was 29 jaar oud toen hij, op 3 januari 1929 in Reusel, voor 2000 gulden de smederij en koperslagerij van Jan Maes en zijn vrouw Roos Vosters kocht. Het was maar een klein *gedoentje* met een vloeroppervlakte van niet veel meer dan 10 vierkante meter. Het stond in de Molenstraat, naast de molen en maalderij van *Tuntje van de Mulder* (Coppens). Bij het optrekje hoorde een flink stuk grond van 14 are groot. Onze pa kon het kopen omdat Jan en Roos Maes hun geluk in het Limburgse Mill gingen beproeven.

Op 25 april 1929, enkele maanden na de aankoop van de smederij, trouwden onze pa en ons moeke, zoals ze door onze pa altijd werd genoemd. Eerst gingen ze op kamers wonen, bij Kees Moeskops, schuin tegenover de smidse van onze pa. In dat huis is later Sus van Kaethoven gaan wonen nadat hij getrouwd was met Kee, een dochter van Kees Moeskops. Lang hebben onze pa en ons

moeder daar niet gewoond. In 1930 bouwde onze pa, die in Reusel *Smed Kroon* werd genoemd, bij zijn smederij een woonhuis annex winkel. De zaken gingen zo goed dat amper één jaar later de smidse ook nog vergroot werd.

Opa Willeke de Kroon omstreeks 1935. Hij had al snel door dat zoon Harrie geen boer, maar smid wilde worden.

Moeder Kee Bierens, omstreeks 1960. Tijdens haar verkeeringstijd met Harrie de Kroon moest ze haar moderne witte kousen onderweg naar haar schoonouders in Middelbeers omwisselen tegen zwarten.

In 1933 haalde onze pa zijn diploma 'handelskennis en vakbekwaamheid van waterfitter' zodat er niets meer in de weg stond om ondanks de economische crisis van die jaren de zaken voortvarend aan te pakken, vertelt Frans.

Hoefsmid

Vroeger moest een smid hard werken en lange dagen maken. Hoefsmid zijn betekende immers 's morgens om 4 uur opstaan en hoefijzers maken om ermee in de vroege morgen de paarden te kunnen beslaan. Onze pa besloeg paarden 'los uit de hand'. Een zogenaamde hoefstal heeft hij nooit gehad en gewild. Wanneer dat ter sprake kwam zei hij altijd: "Es gé unne hoefstal gebruikt is un perd zo bedurven."

Tijdens het beslaan moest de voerman zorgen dat het paard in bedwang werd gehouden en stil bleef staan. Schichtige paarden kregen een smeetang op de bovenlip en de voerman moest ermee knijpen zodat het paard koest bleef. Wij moesten ook wel eens meehelpen. Gelukkig hield dat meestal niet veel meer in dan de vliegen van het paard slaan. Had onze pa eenmaal een paard vast dan liet hij, zo klein als hij was, het niet meer los. Het paard van *Willeke van Oirikes Jan* (Dirks) was een berucht beest. Aan dat paard hangend is onze pa wel eens tot aan de gevel van het huis van

Sus van Kaethoven meegesleurd. Dat was heel uitzonderlijk want meestal waren er helemaal geen problemen tijdens het beslaan. Het paard van Piet *Pap* (Lauwers) was wel heel gemakkelijk. Wanneer Piet bij ons melk kwam bezorgen liep zijn paard al richting de smidse. Daar aangekomen tilde het makke beest het been omhoog om beslagen te kunnen worden.

Ook speelde onze pa wel eens voor veearts en was daarbij 'vur d'n duvel nie bang'. Er kwamen wel eens paarden die moeilijk konden eten door aangroei van wild vlees achter de bovenlip. Om dat euvel te verhelpen werd er een *schoepsteel* dwars in mond van het paard gezet en de bovenlip opgetrokken. Dan brandde onze pa met een bolvormige gloeiend gemaakte tang het overvloedige vlees weg. Dat gaf een indringend ruikende lucht van verbrand barbecue vlees, vertelt Jan.

In die tijd, toen de mechanisatie in de landbouw nog niet zijn intrede had gedaan, was het 's morgens gezellig druk in de smederij. Soms stonden er wel meer dan vijf boeren te

De Reuselse 'smed' Harrie de Kroon, omstreeks 1960. Hij besloeg paarden 'los uit de hand'. Van een hoefstal moest hij niets hebben.

wachten om hun paarden te laten beslaan. In de winterdag kwamen ze zich dan in de smidse warmen bij een ton waarin hoofdzakelijk autobanden werden gestookt. Er werd daarbij volop gebuurd en er werden ook wel eens moppen verteld. Omdat het er dan gezellig was bleven de boeren langer *hangen* en stond *het kot* bij ons dikwijls vol.

Later toen onze Piet een gediplomeerde hoefsmid was kon hij een deel van dat werk van onze pa overnemen. Echter, er waren boeren zoals Jan Borgmans, een paardenman in hart en nieren, die zijn paarden alleen maar aan onze pa toevertrouwde. Ja, onze pa stond bekend als een vakman, vertelt Wim trots.

Ook al voor de oorlog bestond het werk in een smederij niet alleen uit het vak hoefsmid. Het repareren, maken en verhandelen van karren en karwielen, wagens, kachels en allerlei constructiewerk hoorde er evenals loodgieterswerk en het installeren van waterpompen bij. Ook allerlei onderhoudswerkzaamheden bij de Aida en Willem II sigarenfabrieken werden ter hand genomen. Onze pa had het zo druk dat de hij aan de zwengel van de pomp van onze gootsteen nog geen duwknop had gemaakt. Wanneer ons moeder hier iets van zei antwoordde hij: "*Dé knupke*

Moeder Kee Bierens, in het jaar 1939, met haar kinderen Wim, Jan en Lies de Kroon op weg naar de kermis. Op de achtergrond café van Kaethoven aan de Wilhelminalaan.

maok ik nog wel is és ik meer téét heb." Toen in Reusel, 25 jaar later de centrale waterleiding kwam en de pomp kon vervallen, had hij er nog steeds geen tijd voor gehad, vertelt Jan.

Godsvruchtig

Wanneer *opoe* uit Middelbeers, die heel haar leven heel godsvruchtig is gebleven, op bezoek

Het jonge gezin van Harrie en Kee de Kroon-Bierens in het oorlogsjaar 1943. Hun elfde kind, dochter Wil, was toen nog niet geboren.

De kinderen Kees, Riek en Niek de Kroon tijdens hun lagere schooltijd in het jaar 1947.

kwam zei ze altijd: "Ik heb vur onze Harrie wir veul gebid dettie nie mér vloekt in de smeejerij." Onze pa vertaalde dat op zijn eigen manier naar ons toe. Regelmatig vroeg hij: "Zén jullie al te biechten en te communie geweest?" Op zondag moest na het eten altijd het rozenhoedje gebeden worden. Ook voor het eten en het slapen moest er *gebid* worden.

Op een keer dronk onze Frans aan de keukenspomp een slokje water voor hij naar de zondagsmis ging. Onze pa zag dat en vroeg

aan hem: "Hoefde gé nie mér te communie?". Frans antwoordde toen: "De is dur de kerk al lang nie mér verboie." Waarop onze pa uitriep: "Dan hoefde dé nog nie te doen!" Toen onze Jan en Wim er op een zondag uit gemuisd waren voor het bidden van het rozenhoedje was begonnen moesten ze helemaal bij *Piet van Pietjes* (Lavrijsen) terug gehaald worden. Ja, bij ons golden er strikte regels, vertelt Riek.

Buurtbewoners

Onze burens aan de ene kant van ons huis waren *Tuntje van de Mulder* (Coppens) en zijn vrouw Anna en aan de andere kant Jan Bierings en zijn vrouw Toos Adriaans. Jan Bierings ging met grote blikken met biscuits rond de deuren. Bovendien was hij poelier. Hij was daar heel goed in, want in enkele minuten kon hij een afgeschoten haas, panklaar maken.

Iets verderop schuin tegenover ons woonde het gezin van Sus van Kaethoven en zijn vrouw Kee Moeskop. Daarnaast stond het huis van Harrie van Kaethoven alias *Kees Kwak*.

Aan de achterkant grensde onze tuin aan die van *Miete* (Kerkhofs) aan de Kruisstraat. Vooral met Kees en Jan van *Miete* trokken we veel op en kwamen er veel over de vloer. De vooroorlogse Molenstraat was een gemeede-

De zusjes Riek en Stiena de Kroon met in het midden hun vriendinnetje Marietje van de Goor voor de smederij in de Molenstraat, juli 1951. Op de achtergrond nieuwbouw huurwoningen zoals die in die tijd ook in Bakkerstraat en de Zeegstraat waren gebouwd.

Harrie en Kee de Kroon-Bierens met hun oudste kinderen Piet, Lies en Stiena voor hun vernieuwde woonhuis annex winkel aan de Molenstraat in 1933.

lijke buurt waar je altijd kon rekenen op hulp als de nood aan de man kwam, vertelt Jan.

Personeel

Behalve met de smederij en de winkel ging het ook voortvarend met ons gezin. Bijna elke jaar kwam er een *kiendje* bij. In 1945 kwam de geboortegolf ten einde. Met elf kinderen hadden onze pa en ons moeder ons gezin compleet. Moeder had naast de zorgen voor haar grote opgroeiende gezin ook de verantwoording voor de winkel in huishoudelijke artikelen, ijzerwaren en gereedschappen. De zaak floreerde en ons moeder kreeg hulp in de huishouding. De eerste hulp was Miet *Frens* (Lavrijsen), later opgevolgd door Ton *Frens*. Voor de oorlog heeft ook nog Betsie *van de Gelderse* in ons huishouden gewerkt. De eerste knechten in de smederij waren Jan *van Sientjes* (de Hond) en later Kees Smets uit Riethoven.

Onze pa schreef nooit op wat er bij de klanten in rekening gebracht moest worden. Dat deed ons moeder altijd. Toen een goede klant, Piet van *de Smalle* (Herk) kwam afrekeningen bleek dat er maar enkele posten open stonden op zijn naam. Later kwam de aap uit de mouw toen ons moeder nog vier bladzijden vond met openstaande posten op de naam van Piet van *de Smalle*.

Vroeger zong ons moeder dikwijls het volgende liedje:

*Een smidje in z'n smidse
Dé zong de ganze dag
en 't ging zo fijn van rikketik tik,
en het ging zo fijn van rokketok tok
en het ging zo fijn zo nu en dan
Het liedje van de zwarte man.*

De meesten van ons kunnen dat liedje nu nog zingen. "Wanneer ik goi wandelen zing ik 't nog dik zun tééd", vertelt Wim.

Moeder Kee Bierens, omstreeks 1948, met haar jongste vijf zonen, v.l.n.r. Niek, Kees, Henk, Frans en Jan de Kroon in de Tilburgse dierentuin. Let op de keurige stropdassen van de vijf 'heren'!

Drie gelukkige bruidsparen 'de Kroon', v.l.n.r. Lies de Kroon en Leo Haans met in het midden zus Wil de Kroon als bruidsmeisje (8 augustus 1959), Piet de Kroon en El van de Borne (9 mei 1967) en Wim de Kroon en Jo van Luffelen, geheel rechts bruidsmeisje Corry van Luffelen (9 januari 1960).

Wil de Kroon en haar vriendinnetje Ans Otten poserend op de 'Willy' jeep en aanhanger, in augustus 1955. Toentertijd bezorgde 'Theeke van Mertekes Gust' hiermee huishoudelijke artikelen in de buitengebieden.

Koorzanger

Onze pa was met zijn tenor stem een verdienstelijke kerkkoorzanger. Was er een uitvaartmis dan gooide hij zijn hamer even neer en haastte zich, in overal en soms met ongewassen handen en gezicht, naar het koor om daar zo zijn plaats in te nemen. De boeren die met hun paarden op hun beurt stonden te wachten hadden dat niet altijd in de gaten en vroegen dan: “*Wor is Harrie nauw wir henne?*”

Na de dienst kwam onze pa dan hard aangefietst, gooide zijn fiets in een hoekje op de grond en pakte direct zijn smeedhamer ter hand en begon er weer op los te timmeren alsof hij niet weg was geweest. Hij verlette nog liever een uur in zijn smederij dan vijf cent boete te moeten betalen aan het koor omdat hij niet was komen opdagen, vertelt Frans.

Een andere hobby die onze pa heel zijn leven heeft gehad was handboogschieten. Het schieten vond plaats op een baan bij café de Palmboom van Peer Hoeks. Later werd er verhuisd naar het café van Toon van Lierop. Andere leden van de vereniging waren *Bakkersmenneke* (Jan van Gorp), Janus van der Paalen en Willem Dijsseldonk.

Deugnieterijen

's Avonds, na het naar bed gaan hadden we

dikwijls nog energie over en waren daarom niet altijd direct stil en rustig. Op zwoele zomeravonden kregen we wel eens dorst van het ravotten. We wisten dat we niet meer naar beneden mochten en dronken het door algen groen geworden wijwater maar op. Later, op een onbewaakt ogenblik, zorgden we er wel voor dat de fles weer gevuld werd. Zo had ons moeder niet in de gaten dat het wijwater steeds verdund werd. Boven hadden we geen toilet zoals tegenwoordig maar wel een plasemmer. Was die emmer bijna vol dan was het een sport zolang door te gaan tot de emmer overliep.

In de smidse kreeg onze pa te horen dat onze Henk en Frans en enkele jongens van Mieta in het Kroonven aan het zwemmen waren. Omdat hij dat verboden had sprong hij direct op zijn Avros brommer en reed er naar toe. Daar aangekomen haalde hij ze direct uit het water. Voor straf moesten de deugnieten, voor zijn brommer uit, hard naar huis lopen. Ja, we waren geen lieverdjes, vertelt Frans.

Jaarlijks keken we uit naar het Sinterklaasfeest. We vonden het zo spannend dat we in de nacht voorafgaand aan 6 december er niet van konden slapen. Wanneer we dan 's morgens naar beneden mochten, begrepen we niet waarom we zo in spanning hadden gezeten want veel meer dan een overall, een paar sokken, een pop en een trommel snoep had de Goed Heilig Man ons niet gebracht.

In de Pieper, de huidige Bakkerstraat, werd jaarlijks een zogenaamde sportdag gehouden. Wij gingen er op een keer met onze ingespannen bok naartoe. We waren nog maar amper buiten de deur toen ons lief bokje *steeg* werd en wat we ook deden geen meter meer liep. Ten einde raad hebben we het beestje helemaal naar het sportterrein gedragen. Daar aangekomen wilde onze vriend, tot overmaat van ramp, nog niet lopen zodat we niet in de prijzen vielen, lacht Wim.

Moeder is altijd heel bang voor onweer geweest. Ons Riek werd op een keer tijdens een heftig onweer naar buiten gestuurd met een bakje wijwater en een palmtakje om alle hoeken van het huis te gaan zegenen. Omdat ze het ook niet durfde zei ze tegen haar moeder: "Ik wil *dé* wel doen *mér* dan *alléén* on de binnenkant van 't huis." Gelukkig vond moeder dat ook goed!

Oorlog

Tijdens de oorlog moest onze pa voor de Duitsers, dikwijls zonder betaling, paarden beslaan. Hij protesteerde daar niet tegen omdat bij ons Jan Lathouwers uit Sint Oedenrode ondergedoken was en daarom zo vlug mogelijk van ze af wilde zijn. Jan heeft tijdens de oorlog bij ons in de zaak gewerkt. Later is hij getrouwd met Anneke Anthonisse van het Weyereind en zijn ze in de Weebosch een smederij begonnen.

Ook Frans, afkomstig uit Arendonk werkte bij ons. Hij was koperslager en maakte op vakkundige wijze gootsteenbakken, weckketels, pispotten, kolenkitten en aanverwante meestal koperen producten.

Omdat er een tekort aan bakolie was had onze pa een oliemolentje gemaakt waarmee we zelf olie konden persen. De boeren brachten het sloorzaad naar ons en kregen olie terug om er mee te kunnen bakken en braden.

Weer drie gelukkige bruidsparen 'de Kroon'. V.l.n.r. Jan de Kroon en Joke van Kaethoven (5 juli 1960), Riek de Kroon en Nol Duis met links bruismeisje Wil de Kroon (18 augustus 1960) en Henk de Kroon en Mia Vlemmings (16 oktober 1962).

Het prachtige bruidspaar Frans de Kroon en Riek Lathouwers (9 juli 1968).

De Bevrijdingsdagen van september/oktober 1944 zijn voor ons gezin heel heftig geweest. Péér van Hoof, zijn vrouw Kee en de zonen Bert, Jan, Toon, Peer, Sjaak en Jo waren al bij ons ingetrokken omdat ze, na de ontploffing van een kar munitie, bij hen in de buurt de boerderij van *Aoie Kiske* (van Dooren) had weggevaagd, uit hun huis weg moesten. Omstreeks 25 september 1944 zijn we met de familie van Hoof en knecht Jan Lathouwers in onze kelder gaan zitten toen we in het dorp granaten hoorden inslaan. Zittend in de kelder merkten we dat er in de buurt van ons

huis man tegen man gevechten gaande waren. We hoorden zelfs een gewonde soldaat kermen. Even later kregen wij een voltreffer op ons huis. Heel de kelder was binnen de kortste keren met stofwolken gevuld. Om te kunnen ademen moesten we doeken voor de mond houden. Door al dat stof waren we gedwongen de kelder verlaten. Op de begane grond aangekomen stond daar een Engelse soldaat met getrokken geweer naar ons pa te wijzen. Ons Lies riep in paniek: "We are Dutch". Omdat ons Riek, Stien, Wim en Nico dachten dat ze doodgeschoten werden zijn ze in paniek door een raam naar buiten gevlucht. Riek en zus Stien konden buiten gekomen even schuilen tussen de boonstaken van *Kees Kwak* en zijn vandaar verder gevlucht naar *Kees Pauw* (de Laat) in het Weyereind. Die bracht hen naar de ouders van Anneke Anthonisse, de vriendin van onze onderduiker Frans Lathouwers. Vandaar uit zijn ze in Bladel bij de familie van Roij in de Akkerstraat terecht gekomen. Daar zijn ze tot na de bevrijding gebleven. Omdat Riek en Stien hadden verteld dat de rest van de familie de Kroon misschien wel was doodgeschoten heeft in Bladel en Reusel dat gerucht nog dagenlang de ronde gedaan.

Trouw dag van de jongste 2 kinderen de Kroon. V.l.n.r. de kersverse gelukkige echtgenoten Kees de Kroon en Lenie van Aaken (18 februari 1971) en de mooie Wil de Kroon en haar kersverse man Jan Kox (15 augustus 1970).

Wim zette het in blinde paniek op een lopen tussen de vechtende partijen door. Hij heeft daarbij een ronde gelopen langs de boerderij van *Kemele Sieme* (van Kemenade) en het huis van *Spartele Nel*. Vervolgens door het Weyereind en via de Kruisstraat terug naar huis. Onze pas vierjarige Nico, die verdwaasd in de buurt rondliep, is door een Engelse soldaat teruggebracht. De paniek en de angst die ik als zesjarige in de ogen van mijn ouders en de andere volwassenen heb gezien zal ik nooit vergeten, vertelt Frans.

In de Molenstraat konden we niet langer blijven. Samen met de families van Sus van Kaethoven, Jan Bierings en Péér van Hoof zijn we richting Hulsel gevlucht. Op de Hulselse Hei aangekomen is daar een grote schuilkelder gegraven waar we tot de bevrijding gebleven zijn. Vanaf die schuilkelder hebben we nog gezien hoe de Reuselse kerktoren weggeschoten werd. Helaas hadden we van thuis geen eten en drinken mee kunnen nemen. We hadden alleen een *missiebuske* ter beschikking op uit te drinken. Gelukkig liepen er koeien in de buurt die ons van melk voorzagen. Daar heb ik toen leren koeien melken, vertelt Wim.

Toen we weer naar huis terug konden zagen we, daar aangekomen, dat het veel oorlogsschade had opgelopen. De ramen waren eruit en moesten dichtgetimmerd worden. Voor we er konden slapen moesten eerst nog de ratten verjaagd worden. Die beesten zaten overal, ook in de bedden. Op een avond meende ik dat er een reusachtige rat in mijn bed zat. Gelukkig bleek het een kat te zijn, lacht Jan.

Naorlogse smederij

Na de oorlog werd de winkel en de smederij weer uitgebreid en vernieuwd. De landbouw werd meer gemechaniseerd waardoor het werkpaard van de boerderij verdween. Dit heeft het karakter van ons bedrijf sterk beïnvloed. Van hoefsmeden en ijzervreters moesten we veranderen in installateurs van moderne centrale verwarmingen en sanitair en ook in verkopers van tractoren, maaimachines, tractorcabines en nog veel meer. Piet, Jan en Wim die allemaal in de zaak werkten moesten steeds nieuwe diploma's halen om alle veranderingen bij te kunnen benen, vertelt Frans.

We gingen ook verkopen en bezorgen bij klanten aan huis. *Theeke van Mertekes Gust* (Lavrijsen) ging als eerste met jeep en eigengemaakte aanhanger de baan op. Hij bezocht met huishoudelijke artikelen en gereedschappen van 'H.J. de Kroon, Reusel', het buitengebied en de omliggende dorpen. *Theeke* is opgevolgd door *Péér Snip* (Vosters), *Péérke* van Eijk en later door onze Henk.

Stiena de Kroon, omstreeks 1970. Na het overlijden van haar moeder op 30 maart 1961 werd zij de stuwende kracht in de winkel, deed de boekhouding en fungeerde bovendien als nieuwe moeder in het familiebedrijf de Kroon.

Het gelukkige bruidspaar Niek de Kroon en Maria van Limpt op 4 april 1967. Bruidsmisje zijn Corette Haans en Corine Duis.

Het interieur van de winkel in de zestiger jaren zoals het de oudere Reuselnaren zich nog wel zullen herinneren.

Ons Stiena nam na haar mulo opleiding de boekhouding voor haar rekening en kwam ons moeder helpen in de winkel. Helaas stierf ons moeder al in 1961, slechts 57 jaar oud. Dat was een grote klap voor ons allemaal maar vooral voor onze pa. Het gevolg was dat onze Piet en Wim de zaak van onze pa overnamen terwijl ons Stiena de winkel, de boekhouding en het huishouden ging doen. Zij werd onze nieuwe moeder, vertelt Jan.

In 1966 werd het winkelbedrijf met woning van Thijs Tops aan de Wilhelminalaan gekocht. Na een flinke verbouwing werd het een winkel in luxe en huishoudelijke artikelen. Na zijn huwelijk met El van 't Fréét Wotje (van de Borne) ging onze Piet de zaak daar runnen en er ook wonen.

Wim, die al getrouwd was met Jo van Luffelen, ging in de zaak aan de Molenstraat wonen. Onze pa en de ongetrouwde kinderen hadden toen al, verderop in de Molenstraat, een nieuw huis betrokken.

Door hard te werken hebben we in de zaak een hele tijd een goede boterham kunnen verdienen. Vooral ons Stiena mogen we daarbij niet vergeten. Zij was de stuwende kracht in de winkel aan de Molenstraat. Toen ze ziek werd bleef ze toch tot het eind van haar leven aan de zaak verknocht. Helaas is ook zij veel te vroeg overleden, evenals ons moeder werd ze maar 59 jaar oud.

Voor onze pa is zijn bedrijf tot aan het einde van zijn leven belangrijk gebleven. Hij is er blijven werken tot hij in 1974, op 74-jarige leeftijd overleed, vertelt Riek.

Harrie de Kroon en zijn vrouw Kee Bierens op 5 juli 1960. Ze waren op die dag de trotse ouders van hun zoon Jan die trouwde met Joke van Kaethoven.

Slot

Harrie de Kroon en zijn vrouw Kee Bierens hebben hun kinderen altijd voorgehouden dat hard werken niet verkeerd is. Vader Harrie wist al op jonge leeftijd dat hij hoefsmid wilde worden. Daar is het niet bij gebleven. De tijd veranderde en vader en moeder de Kroon en hun volwassen kinderen die in de zaak werkten moesten steeds weer mee veranderen. Ze hebben dit gedaan en hebben door hard werken, temidden van de Reuselse gemeenschap, in dit familiebedrijf een goede boterham kunnen verdienen.

De familie heeft het niet altijd gemakkelijk gehad. Een aantal familieleden zijn veel te vroeg overleden. Dat heeft zijn sporen nagelaten en zal niet vergeten worden. Maar ze blijven positief en laten de kop niet hangen. Daarom stellen we met recht vast dat de familie de Kroon met hun vader en moeder voorop echte Reuselnaren zijn.

